

Un pollet amb la bena als ulls

Segur que no em quedaré cega?

Foto: Caleb Woods

Hi ha objectes que quan ets petita et fascinen. A mi sempre m'han agradat aquelles boles de vidre amb figuretes o paisatges a dintre que, quan les sacseges cap per avall i les tornes a posar del dret, deixen anar minúsculs flocs de neu que ho emblanquinen tot. I també les capsetes o joguines que cal donar-los-hi corda perquè soni una musiqueta. De vegades ben carrinclona.

Sempre que trobo una d'aquestes andròmines recordo la meva infantesa.

Jo vaig tenir un pollet que feia música. Me'l va regalar la meva mare quan tenia sis anys i em van operar de la vista.

Des de ben menuda que veia, segons com, els objectes dobles. I és que era guenya, molt guenya. Representava un gran inconvenient per fer moltes activitats, però no recordo que m'afectés per llegir, per sort, perquè ja era la meva passió. A més m'enlletgia. Sobretot per fer la primera comunió. I la meva mare va decidir que ja la faria quan m'haguessin operat. O sigui que no la vaig fer amb totes les nenes de la meva classe sinó l'any següent amb tots els nens de la classe del meu germà. Estava molt empipada i em sentia ridícula amb el meu vestit blanc d'organdí enmig de marinerets enclenxinats. Però ja no era guenya.

Un dia la mare en acotxar-me em va dir:

-Demà al matí vindrà un doctor, el doctor Col, molt d'hora i et traurà una mica de sang.

-Per què?

-Per fer-te una anàlisi de sang.

-I com me la traurà?

-Amb una xeringa.

-Noo! Em farà mal! Jo no ho vull.

-No pateixis. Ja veuràs com no te'n fa gens ni mica de mal. Au, dorm tranquil·la!

I em va fer un petó al front.

L'endemà va aparèixer el doctor Col, un home alt i gros, amb una xeringa gegant, segons els meus ulls, a la mà. Me la va clavar al clotet de la part de dins del braç dret. Els meus ulls s'anaven tancant cada cop més pesats.

Em vaig despertar al meu llit. Amb els ulls embenats.

-Què m'ha passat? Per què porto aquesta bena?

-T'han operat l'estrabisme. Ara ja hi veuràs bé.

-I si em quedo cega?

-No, dona, no. Hi veuràs més bé que abans.

-I quant temps tindrè els ulls tapats?

-Un mes.

Quan tens sis anys no saps ben bé si un mes és molt o poc temps. Per mi va ser un pou d'angoixa, de por i d'incertesa. Com que no hi podia veure em van regalar un pollet que li donaves corda i sonava música. Era força gros i en lloc de borrissol tenia una mena de llaneta de samarra molt suau. No aconseguixo fer memòria de quina era la seva cançó.

-Mare, i si em quedo cega?

No recordo si em venien a veure o no. Ni qui em portava el menjar. Només la bena i la meva por.

-I si no hi puc veure mai més?

Acaronava el pollet i escoltava la seva música.

-Segur que hi tornaré a veure?

Tenia moltes ganes de saber quina cara feia el meu nou amic.

-Segur que no em quedaré cega?

Un mes quan tens sis anys no s'acaba mai.

-Demà vindrà el doctor Dolcet, l'oculista que t'ha operat, i et traurà la bena.

-I veuré com és el pollet?

Al primer moment només hi havia una mena de boira baixa. No sé quan vaig tornar a veure-hi clar. Vaig mirar el pollet i... la meva decepció va ser molt gran. Era de color rosa!

-Mare, els pollets són grocs.

Vaig tenir un sentiment contradictori. Me l'havia estimat molt quan no el veia. L'imaginava groc pollet.

-I ara què?

Va continuar sent el meu amic, el que amagava en la seva música el secret de moments molt dolorosos. L'he guardat un munt d'anys fins que es va fer malbé.

Sovint m'he vist a mi mateixa com un pollet rosa amb els ulls embenats.

(En aquest enllaç <https://www.catorze.cat/noticia/1271/tallers/catorze>) podeu consultar els tallers d'escriptura que fem a Catorze)